

Wayiqra' – Leviticus 1:1 – 5:26

Aliyah 1 – Leviticus 1:1 – 1:13

Met deze *aliyah* beginnen we aan een nieuw Bijbelboek, met de naam **wayiqra'** (Leviticus). Om even de namen van de Bijbelboeken in herinnering te roepen: *bereeshit shemot wayiqra' bamidbar devarim*. Deze vertaalden we als een Hebreeuwse zin, namelijk: *in het begin waren er namen en Hij riep in de woestijn woorden uit*. We zien dat we met het derde Bijbelboek *wayiqra'* een nieuw deel van deze zin binnentreden.

In Genesis en Exodus werden de wereld en Israël geschapen door God. Alles kreeg een naam en identiteit toegewezen. Daarom kunnen de namen van de eerste twee Bijbelboeken vertaald worden met: **in het begin waren er namen**. Deze twee Bijbelboeken eindigen ermee dat God een tabernakel laat bouwen op aarde, te midden van de Israëlieten. Zo kan Hij Zelf in hun midden komen wonen en zijn Naam verheerlijkt laten worden door de Israëlieten.

Leviticus begint ermee dat God vanuit zijn heilige tabernakel de mens bij zich roept. Hiermee begint het tweede gedeelte van de zin: **en Hij riep in de woestijn woorden uit**. Hier begint de communicatie tussen God en zijn volk. God gaat woorden spreken tot het volk en het volk gaat naderen tot God. De relatie tussen God en Israël komt hier op gang. Daarom vinden we in de drie volgende Bijbelboeken, hoe God wil dat de Israëlieten tot Hem naderen en in zijn nabijheid leven.

In het eerste vers zien we hoe God Mozes naar zijn tabernakel roept. Er staan drie werkwoorden in dit vers: 'roepen', 'spreken' en 'zeggen'. Eerst roept God Mozes bij zich. Het gaat hier om de beweging van **naderbij** komen. Je roept iemand, als iemand nog op afstand is, anders hoef je niet te roepen. Mozes wordt geroepen om naar de tent te komen. Vervolgens gaat God met Mozes spreken. Dit gaat nog niet over de inhoud van wat God tot Mozes te zeggen heeft. Het gaat om het simpele feit dat God met Mozes wil spreken. Het gaat hier om de intieme **relatie**, die God met Mozes wil opbouwen. Daarna gaat God pas dingen zeggen. Nu gaat de inhoud volgen van wat God tot Mozes te zeggen heeft. Er komen woorden van **instructie** en aanwijzing over Gods lippen. Deze woorden gaan ervoor zorgen dat de Israëlieten op goede manier met God en de naaste leven.

Deze drieslag van werkwoorden stemt overeen met de drie verschillende Bijbelboeken. **Wayiqra'** ('Hij riep') gaat over de mens, die in Gods aanwezigheid wordt geroepen. **Bamidbar** ('in de woestijn') gaat over de intieme relatie, die God met de mens wil opbouwen in de woestijn. Juist in de woestijn van het leven kun je een intieme relatie met God ontwikkelen. Zware omstandigheden, vasten en afzondering brengen een mens dicht bij God. En **devarim** ('woorden') gaat over de aanwijzingen die God geeft voor het leven in het beloofde land. Een goed leven met God en de naaste.

In vers 2 lezen we dat Mozes het spreken en de woorden van God doorgeeft aan de Israëlieten. Mozes is hier, als beeld van Yeshua, de **middelaar** tussen God en mensen.

Ook de Israëlieten worden door God naderbij geroepen in dit *Bijbelboek*. En in de Israëlieten worden alle mensen hier bij God uitgenodigd. Want God spreekt door Mozes de Israëlieten aan als *adam*, wat ‘mens’ betekent. De mens, zoals deze in Genesis 1 geschapen is naar het beeld van God, wordt hier in Gods aanwezigheid geroepen.

Waaruit leren we dat de mens in de nabijheid van God geroepen wordt? Wel, in vers 2 komt viermaal de wortel **q-r-b** voor. We vertalen vers 2 als volgt: ... *Als een mens uit jullie een offer (qorban) naderbij brengt (qarab) tot Yahweh, uit de dieren, uit het vee en uit de kudde zullen jullie naderbij brengen (qarab) jullie offer (qorban)*. Het gaat hier over het **naderbij brengen** van de offers. En de offers worden *qorban* genoemd, wat dezelfde wortel heeft en daardoor ook betekent ‘dat wat naderbij gebracht wordt’. Het gaat hier dus over het komen in Gods nabijheid.

Als we de zin goed lezen, valt er nog iets op. Eerst wordt er een offer ‘uit jullie’ gebracht. Vervolgens wordt er een offer ‘uit de dieren’ gebracht. En deze twee offers vallen eigenlijk samen. Als men een dier in de nabijheid van de Heer brengt, wordt men daarmee zelf in de nabijheid van de Heer gebracht. En als men dat dier aan de Heer offert, wordt men daarmee zelf geofferd aan de Heer. **De offeraar valt samen met het offerdier.**

Ook onder de dieren vinden we weer dezelfde drieslag terug, als die we al tegenkwamen: **Beheemah** zijn dieren in het algemeen, die niet in het wild leven, maar in de nabijheid van de mens leven. Dit gaat over het **naderbij brengen** (*wayiqra*). **Bakar** is het grootvee, zoals de runderen, die door de mens als vee gehouden worden. Hier gaat het over een **relatie** aangaan (*bamidbar*). De mens draagt namelijk zorg voor het dier en het dier zet zijn kracht in om te arbeiden voor de mens. Zo ontstaat een wederzijdse relatie.¹ **Tso’n** is het kleinvee, zoals de schapen en geiten. Schapen staan symbool voor volgzaamheid, gezien zij de herder volgen. Geiten of bokken staan symbool voor koppigheid en onhandelbaarheid. Bij het kleinvee gaat het over wel of geen **gehoorzaamheid** aan de aanwijzingen van de Herder (*devarim*).²

De offerdieren moeten **mannelijk en volmaakt** zijn. Althans, er kan met evenveel recht uit het Hebreeuws vertaald worden dat degene die het offerdier naderbij brengt, mannelijk en volmaakt moet zijn. Hier zien we opnieuw dat offeraar en offerdier samenvallen. Waarom moest degene die tot de Heer nadert, mannelijk zijn? Dit heeft er mee te maken dat God de man als hoofd en verantwoordelijke van het gezin heeft aangesteld. Hij zal de man dan ook verantwoordelijk houden voor wat er in het gezin gebeurt. En de man is het eerste aanspreekpunt van God, voor het hele gezin. De man nadert daarom namens zijn gezin officieel tot God. En waarom volmaakt? Omdat in Gods heilige nabijheid geen onvolkomenheid kan bestaan.³

---

¹ Hoewel het grootvee getemd is, blijft het symbool staan voor kracht. Met name de horens van runderen staan symbool voor macht, zie bijv. Zach. 1:18-21. Het grootvee is hiermee een volwaardige partner tegenover de mens.

² In het Bijbelboek *devarim* (Deuteronomium) staan dan ook de zegen en de vloek genoemd voor wel of geen gehoorzaamheid aan de Torah. Ook spreekt Yeshua over het oordeel als een scheiding tussen schapen en bokken, zie Matth. 25:31ev.

³ Man als hoofd: Num. 30, 1 Kor. 11, Ef. 5:22-33. Geen onvolmaaktheid: Lev. 15:31, Deut. 23:1-2, Openb. 21:27.

Volgens vers 3 moet het offerdier naar de **ingang** van de tent van ontmoeting gebracht worden. In vers 5 wordt ook het brandofferaltair gelokaliseerd bij de ingang van de tent van ontmoeting. Hier wordt opnieuw benadrukt dat de offerdienst mensen naderbij brengt bij God. Zij kunnen door het offer de ingang van de tent van ontmoeting binnengaan. Daarbinnen zijn ze voor Gods aangezicht (vers 3) en kunnen ze een ontmoeting hebben met Hem.

In vers 4 staat dat de offeraar zijn hand op de kop van het dier moet leggen. Met deze **handoplegging** gebeurt er iets bijzonders, want dit is het moment waarop de mens zichzelf koppelt met het dier. Vanaf dat moment zal het dier namens hem bij God gebracht worden en in plaats van hem geslacht en geofferd worden. Mens en dier zijn door de handoplegging **lichamelijk en geestelijk verbonden** geraakt. Zo zijn de zonden van de mens overgegaan op het offerdier.

In het Nieuwe Testament leren we ook dat een bewuste handoplegging een geestelijke connectie kan geven. Door de handoplegging kan de **Heilige Geest** overgedragen worden op anderen.⁴ Maar door de handoplegging kunnen we ook deel krijgen aan de **zonden** van anderen.⁵ Daarom waarschuwt Paulus ervoor om mensen niet te snel de handen op te leggen. Dit leert ons dat zowel positieve als negatieve geestelijke invloeden door de handoplegging overgedragen kunnen worden. Op het moment van handoplegging vindt er een lichamelijke en geestelijke connectie en uitwisseling plaats.

Opvallend is dat deze handoplegging op het offerdier staat tussen twee zinnestelsels die over **ratson** ('willen' of 'accepteren') gaan. Vóór de handoplegging staat dat de offeraar het dier met een gewillige of accepterende houding (*ratson*) moet brengen. En na de handoplegging staat er dat het dier gewild of geaccepteerd (*ratson*) wordt door God om voor de offeraar verzoening te doen. De handoplegging is dus het moment waarop de **wil van God en mens samenkomen**. De mens identificeert zich gewillig met het dier en God accepteert deze identificatie gewillig. Het gaat hier dus om de hartgesteldheid van de offeraar. Als de offeraar met een **gewillig en toegewijd** hart een offer brengt, zal Gods hart ook gewillig en toegewijd zijn voor dit offer. Maar als de offeraar niet werkelijk zijn hart opent, kan er ook geen echte connectie met het dier en daardoor met Gods hart plaatsvinden. De offeraar blijft dan met een geestelijk gesloten hart achter en zijn schuld blijft op hem rusten.

Dit leert ons een belangrijke les met betrekking tot het offer van **Yeshua**. Hij offerde zichzelf voor ons aan het kruis. Maar als wij niet met een open en gewillig hart ons **identificeren met Hem**, dan blijft onze schuld op ons rusten. Het gaat erom te erkennen en te belijden dat we gekruisigd hadden moeten worden, zoals Yeshua. Ja, zelfs dat wij daar hangen, in Hem. In Yeshua zijn wij veroordeeld en ter dood gebracht. Zo moeten we zelf ook in onze geest geofferd worden ter verzoening. Zo alleen kunnen we dichter bij God komen.

---

⁴ Hand. 8:17, 13:3-4, 19:6, Hebr. 6:1-2.

⁵ 1 Tim. 5:22.

Vervolgens moet het offerdier geslacht worden. Opnieuw zien we iets opvallends in de tekst. Waar in vers 3 nog sprake was van **bakar** (een stier) is er in vers 5 ineens sprake van **ben bakar** (het jong van een stier). Zonder introductie blijkt er ineens sprake te zijn van een volgende generatie, van een klein stiertje. Nu stond het grootvee (*bakar*) ook voor kracht. Door de handoplegging is deze kracht op een of andere manier verkleind. Er blijft een klein stiertje over.

Mijn vermoeden is dat dit enerzijds op de **nederigheid** en gewilligheid van de offeraar slaat. Deze is overgegaan op de stier. En dat dit anderzijds slaat op de **levenskracht** van de stier, die is overgegaan op de offeraar. Het bloed van de stier geeft nieuw bloed en leven aan de offeraar, om verder te kunnen leven.⁶

Yeshua heeft bijzondere dingen gezegd over zijn vlees en bloed. Hij zei ooit: *Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag ... **Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.** Zoals de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook wie Mij eet, leven door Mij.* (Joh. 6:54-57)

Ook hier zien we **overdracht van bloed en leven**, door een offer. Als wij in het avondmaal Yeshua eten en drinken, dan raken we met Hem verbonden. We leven dan in en door Hem en krijgen deel aan zijn eeuwige leven. God zelf komt daardoor in ons wonen en leven. Zo dragen wij onze zwakte en zonde over op Yeshua en ontvangen wij zijn kracht, reinheid en leven.

Bij **martelaarschap** treden soortgelijke principes in werking. Er wordt wel gezegd: *het bloed van de martelaren is het zaad van Gods kerk*. Daar schuilt veel waarheid in. Als mensen vrijwillig (*ratson*) hun leven en bloed geven voor Gods Koninkrijk, getuigt dat bloed in de hemel. Hun bloed wordt naar het **hemelse altaar** gebracht en daar gesprenkeld. Daar gaat kracht vanuit en dat kan grote doorbraken teweegbrengen.⁷

Leviticus 1:6 vermeldt dat het offerdier na de slachting wordt gevild en in voorgeschreven delen wordt gesneden. Alles wordt **open neergelegd**. Dit gebeurt in geestelijke zin ook met de offeraar, want deze was verbonden met het offerdier. Het leven van de offeraar wordt open en bloot neergelegd voor God. De zonden worden aan het licht gebracht en moeten beleden worden. Alleen zo kan er verzoening door het offerdier plaatsvinden.

Zo werkt het oordeel van God. In Hebr. 4:12-13 staat: *Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg en het **oordeelt** de overleggingen en gedachten van het hart. En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem, maar alles ligt **naakt en ontbloot** voor de ogen van Hem aan Wie wij rekenschap hebben af te leggen.* Als wij in de nabijheid van God komen, valt de buitenkant weg en wordt alles zichtbaar.

---

⁶ Bloed is in de Bijbel nooit zomaar bloed. In het bloed zit de levensgeest. Ook heeft het bloed een stem in de hemel en kan het roepen om vergeving of wraak. Gen. 4:10-11, Lev. 17:11, Hebr. 12:24, Openb. 6:9, 12:11.

⁷ Hebr. 12:24, Openb. 6:9, 12:11.

Vergeving is dan ook niet zoiets als: vergeet het allemaal maar, zand erover... Nee, we zullen al onze zonden op enig moment aan ons voorbij zien trekken. Deze zullen we terugzien in het offer van Yeshua. We zullen in moeten zien hoe Hij aan onze zonden leed en onze zonden moeten belijden. Zonder **beseft en belijdenis van zonden**, bestaat er geen vergeving.⁸ Dit werkt pijnlijk, maar ook zuiverend. Want als we onder de vergeving van Yeshua vallen, richt het beleven van onze schuld ons niet te gronde, maar zal dat ons juist daarvan vrijmaken.

Nadat het offer in de voorgeschreven delen is gesneden, plaatsen de priesters het vuur op het altaar. Dat vuur was al aanwezig, want het was **heilig vuur**. God zelf had dit vuur aangestoken en dit bleef altijd branden.⁹ De priesters zullen het vuur dus alleen aangewakkerd of misschien ook verplaatst hebben. Vervolgens wordt er **hout** op het vuur geschikt. Zij plaatsen dat op geordende en voorgeschreven wijze. Dat blijkt uit het werkwoord 'arak, wat 'rangschikken' of 'ordenen' betekent. Dit werkwoord wordt bijvoorbeeld ook wel gebruikt voor het dekken van de tafel of het opstellen van de legers. Daarna worden **de kop en het vet** van het offerdier gerangschikt ('arak) op het hout. Ook dit gebeurt op geordende wijze. Aan het eind van vers 8 wordt nog eens herhaald dat het offerdier dus op het hout op het vuur op het altaar ligt.

Dit alles verraadt een heel duidelijke en **geordende structuur**. Enerzijds is er sprake van een verticale orde: we zien van beneden naar boven: **altaar – vuur – hout – offerdier – rook**. Anderzijds is er sprake van een horizontale orde: zowel het hout als de kop en het vet van het offerdier worden nauwkeurig geschikt. Deze structuur wordt zo sterk benadrukt, dat dit ons zeker iets belangrijks te leren heeft. Maar wat dan precies...?

We hebben gezien dat het slachten en het bloed te maken hadden met **het altaar**. Het bloed werd namelijk rond het altaar gesprendeld. We zagen ook dat dit slachten voor **oordeel** staat en het bloed voor **verzoening**. Het altaar staat geestelijk gezien voor het hoogste punt van de voorhof. Daar wordt alles ontbloot en open voor God neergelegd. Daar worden we door het offer van Yeshua met God verzoend.

Maar vervolgens wordt er op dit altaar **heilig vuur** geschikt. Dit heilige vuur staat symbool voor de **Heilige Geest** van God, maar ook voor het **oordeelsvuur** van God.¹⁰ Het oordeelsvuur gaat over ons ontblote leven en over ons bloed, onze levenskracht. Alles wat onzuiver is wordt uitgezuiverd. Maar het vuur van God brengt ook de Heilige Geest en nieuw leven in ons. Een nieuw en zuiver leven laait in ons op. Dit is het dubbele werk van Gods Geest. De Heilige Geest overtuigt de mensen van zonde, gerechtigheid en oordeel, volgens Johannes 16:8. Maar door de Heilige Geest komt God ook in ons wonen, worden we vernieuwd en gereinigd, gaan er vruchten aan ons leven groeien en ontvangen we de Geestesgaven. Het **levensvuur** laait in ons op, diep van binnenuit.¹¹ De Heilige Geest brengt dus vernieuwing in ons leven.

---

⁸ Lev. 5:5, Psalm 32:5, Spreuk. 28:13, Jak. 5:16, 1 Joh. 1:8-10.

⁹ Lev. 6:13 (6), 9:24.

¹⁰ Matth. 3:11-12, Hand. 2:3-4, 1 Kor. 3:13, etc.

¹¹ Joh. 14:16-23, 1 Kor. 6:19, 1 Kor. 12, Gal. 5:16-26, Tit. 3:5, etc.

Waar het altaar voor verzoening staat, staat datgene op het altaar symbool voor de **vernieuwing** van ons leven. Want bovenop het vuur wordt het **hout** nauwkeurig geschikt. Het hout staat hier symbool voor het gebeente van de mens, de **bottenstructuur** die het lichaam overeind houdt. Zoals het hout ook de stevige structuur van de tabernakel vormde¹², zo staat het hout voor de botten van de mens. De mens werd in het oordeel vaneengescheiden, maar hier worden de botten weer bij elkaar gebracht.

Bovenop het vuur worden de kop en het vet van het offerdier nauwkeurig geschikt. Het **vet** staat symbool voor het **vlees of uiterlijk** van de mens. De zachte delen van de mens worden hier weer aan de botten toegevoegd. En de **kop** van het dier staat symbool voor de **dierlijke ziel** in de mens. Dieren hebben een bewustzijn en een levensgeest. In tegenstelling tot planten hebben zij een kop, waarmee zij zien, horen, ruiken, proeven, ademen en denken. Ook deze dierlijke ziel wordt aan de mens teruggegeven op het altaar.

Vervolgens worden de ingewanden en de poten van het dier met water gewassen en bij het offerdier op het altaar gelegd. De **reiniging van de ingewanden** staat symbool voor de reiniging van het geweten, van de **menselijke ziel** in ons.¹³ Het Hebreeuwse woord voor ingewanden (*qirbo*), kan ook vertaald worden met 'zijn binnenste'. Het gaat om dat wat er diep in ons huist. Door de doop en de Heilige Geest wordt ons binnenste schoongewassen en vernieuwd. De **poten** staan voor de kracht van het dier en daarmee ook voor **de kracht of het handelen** van de mens. Ons handelen wordt door de Heilige Geest ook vernieuwd. We ontvangen dus een heel nieuw karakter van binnen, als de Heilige Geest ons binnenste schoonwast.

Tenslotte lezen we in vers 9 dat alles in rook opgaat, als een *reag-nigoag* voor de Heer. De *reag-nigoag* is het **reukwerk**, de heerlijke geur, die opsteeg van het reukofferaltaar in het Heiligdom. Hier komt dus opeens de connectie naar boven tussen het brandofferaltaar en het reukofferaltaar. Het reukwerk staat in de Bijbel symbool voor de **gebeden**. En hier staat het ook symbool voor de **geest van de mens**. De geest van de mens wordt ook vernieuwd en kan offers van lofprijzing en gebeden naar God gaan opzenden. De geest is datgene in ons, wat ons met God verbindt. Het is de landingsplaats voor Gods Heilige Geest, zo te zeggen. Zo kan God in ons komen wonen.

We vatten de structuur schematisch samen (van beneden naar boven te lezen):

<i>Yahweh</i>	<i>Yahweh</i>	<i>alles stijgt op naar Yahweh</i>
<i>reukwerk</i>	<i>geest</i>	<i>we ontvangen genezing van geest</i>
<i>ingewanden en poten</i>	<i>menselijke ziel & handelen</i>	<i>we ontvangen genezing van ziel</i>
<i>kop en vet</i>	<i>lichaam & dierlijke ziel</i>	<i>we ontvangen genezing van lichaam</i>
<i>hout</i>	<i>gebeente</i>	<i>we krijgen een nieuwe basisstructuur</i>
<i>heilig vuur</i>	<i>Heilige Geest</i>	<i>de Geest zuivert en geneest ons</i>
<i>altaar</i>	<i>oordeel en verzoening (Yeshua)</i>	<i>alles komt open te liggen en wordt verzoend</i>

¹² Zie *parshat Terumah*.

¹³ Deze ziel is eeuwig, i.t.t. de dierlijke ziel. In Prediker 3:21 staat: *Wie merkt op dat de adem van de mensenkinderen naar boven stijgt en de adem van de dieren naar beneden daalt naar de aarde?*

We zien dus dat de Heilige Geest op basis van het offer (van Yeshua) ons helemaal **geneest en herstelt, naar lichaam, ziel en geest**. Zo vernieuwd, kunnen we God steeds beter dienen. We zien dan ook dat de *reag-nigoag naar Yahweh* opstijgt in vers 9. Zo vernieuwd, kunnen we onszelf offeren als een Hem welgevallig offer. Dat wil zeggen: ons totaal toewijden aan God en ons steeds richten op Hem.

Nu is wel de vraag: waarom begint de vernieuwing van de Heilige Geest bij ons lichaam en volgen daarna pas de ziel en de geest? We zouden dit misschien eerder andersom verwachten, gezien Gods Geest ons van binnenuit vernieuwt...

Ik denk dat het hier op zijn plaats is om naar de profetie van Ezechiël over Israël te verwijzen. In Ezechiël 37 wordt Israël als een **dal van dorre doodsbotten** afgeschilderd. Maar dan moet Ezechiël gaan profeteren over de botten. Vervolgens lezen we in Ezechiël 37:7-10: *... zodra ik profeteerde, en zie, veel lawaai! De botten kwamen bij elkaar, elk bot bij het bijbehorende bot. En ik zag, en zie, er kwamen pezen op, er kwam vlees op en Hij trok er een huid overheen, maar er was geen geest in hen. God zei tegen mij: Profeteer tegen de geest, profeteer, mensenkind! Zeg tegen de geest: Zo zegt de Heer Yahweh: Geest, kom uit de vier windstreken en blaas in deze gedoden, zodat zij tot leven komen. Ik profeteerde zoals Hij mij geboden had. Toen kwam de geest in hen en zij kwamen tot leven. Zij gingen op hun voeten staan, een zeer, zeer groot leger.*

Hier zien we **dezelfde volgorde**. Eerst de botten, dan het vlees en dan de ziel of geest. En eigenlijk is dit een heel logische volgorde, want waar moet de ziel of de geest in wonen, als er nog geen lichaam is? En hoe blijft een lichaam overeind, als er nog geen botten zijn? Nee, eerst moet de stevige structuur heropgebouwd worden. Vervolgens kan het lichaam hersteld worden. En tenslotte kan de ziel en geest teruggegeven worden aan de mens.

Zo ook bij het **herstelproces** wat de Heilige Geest met ons aangaat. Natuurlijk begint de Heilige Geest met zuivering en verzoening van binnenuit. Daarmee begint Hij diep van binnen, in de ziel of geest van de mens. Daarvoor moest het offerdier eerst opgesneden worden en het bloed op het altaar gesprekeld worden. Maar het genezingsproces wat gaat volgen begint vaak bij het **lichaam**, gaat daarna verder naar de **ziel** en eindigt met onze **geest**. Dit is een levenslang proces van reiniging, genezing, herstel en heiliging.

Als ons **lichaam** nog ziek, zwak en bezoedeld is, is het lastig om tot **psychisch herstel** te komen. Dat is een sterke wet voor de mensheid. De staat van ons lichaam heeft grote impact op de staat van onze ziel. Als wij geen lichamelijke energie hebben of ziek zijn, kunnen we moeilijk werken aan onze ziel. En als wij bijvoorbeeld ongezond eten, dan heeft dat ook grote invloed op hoe gezond onze gedachtenpatronen verlopen. Ook als wij ons lichaam op seksueel vlak bezoedelen, belemmert dat onze ziel om te groeien. Daarom zal de Geest vaak eerst ons lichaam gaan genezen, herstellen en reinigen.

Ditzelfde geldt voor de ziel en de geest. Als wij psychisch nog niet tot herstel zijn gekomen, zal **geestelijke vernieuwing** heel lastig worden. Slechte gedachtenpatronen, moeizame karaktereigenschappen of verstoorde relaties met anderen, staan geestelijke

groeit in de weg. Daarom zal de Geest je vaak eerst gaan leiden tot psychisch herstel, voordat Hij steeds meer van je geest kan gaan vernieuwen. Ja, als Hij lichamelijke vernieuwing geeft, heeft dat vaak zelfs tot gevolg dat er herstel in psychische zin uit voort vloeit. En uit psychisch herstel laat de Geest ook vaak geestelijk herstel voortvloeien. Zodra we met onszelf hebben afgerekend, ontstaat er waarlijk ruimte voor God Zelf. Zo werkt God net als een **chirurg**, die de patiënt eerst opensnijdt, dan schoonmaakt en heelt en vervolgens de snede weer dichtmaakt. **Yeshua** wordt dan ook de grote Heelmeester genoemd.¹⁴ Hij genas namelijk alle ziektes en kwalen onder het volk, toen Hij rondwandelde op aarde.¹⁵ En Hij sprak mensen soms ook heel scherp aan. Hij was geen zachte heelmeester, die stinkende wonden maakte...

God geneest ons op het altaar naar lichaam, ziel en geest. We zullen onszelf helemaal aan Hem moeten offeren, **met huid en haar**. Alleen zo kunnen we werkelijk naderen tot God. Om nog even in herinnering te roepen: in Gods nabijheid kon alleen het volmaakte komen. Dat is wat de Heilige Geest in ons wil bewerken: Hij maakt ons **steeds volmaakter**, om dichterbij God te kunnen komen.

Dit wil niet zeggen dat je niet tot God kunt naderen **als je ziek bent**. We weten dat dit aardse lichaam uiteindelijk afgebroken wordt en vergaat. Hoewel de staat van ons lichaam belangrijk is, ook voor de geestelijke zaken, mogen we erop vertrouwen dat we een **nieuw lichaam** van God zullen ontvangen. In 1 Korinthe 15:42-44,50 staat geschreven: *Zo zal ook de opstanding van de doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in vergankelijkheid, het wordt opgewekt in onvergankelijkheid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt gezaaid, een geestelijk lichaam wordt opgewekt ... vlees en bloed kunnen het Koninkrijk van God niet beërven en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet.*

Hier beneden zijn we nog in **ballingschap**. Ziekte hoort niet bij God en zijn goede bedoelingen, maar ziekte overkomt ons wel, hier beneden. En ziekte kan er soms zelfs voor zorgen dat we dichterbij God komen te leven, omdat we bijvoorbeeld op Hem leren te vertrouwen. Ook is God in onze moeiten nabij. Hijzelf gaat met ons mee in de ballingschap. Maar ziekte staat verheerlijking uiteindelijk wel in de weg. Ziekte zal niet **voor Gods troon** blijven bestaan. We zullen nog in ballingschap zijn, zolang ons zwakke, aardse lichaam ons tegenhoudt door gebrokenheid, kwalen of zelfs marteling. Maar we weten dat dat straks anders zal worden. Dan zullen we verheerlijkt worden en helemaal gezond in Gods volle heerlijkheid en aanwezigheid binnen mogen gaan!

Nog even in het kort: voor het offeren van **een schaap of een geit**, staan dezelfde voorschriften beschreven als voor een rund. Alleen is er aan toegevoegd dat het schaap of de geit aan de **Noorderzijde** van het altaar geslacht moet worden. Nu was het Noorden in de Bijbel de windrichting waaruit God verschijnt in volle heerlijkheid om de wereld te

---

¹⁴ Mark. 2:17, Luk. 4:23.

¹⁵ Matth. 4:23.

oordelen. Daar is zijn woning als grote Koning en Rechter gesitueerd.¹⁶ Het slachten van een rund betekent dat je je kracht opoffert en je nederig neerbuigt voor de Heer. Maar het slachten van schapen en runderen had te maken met het oordeel over je handelen. Schapen zijn volzaam en bokken zijn koppig en weerstrevend. Daartussen velt God het oordeel. Daarom moesten zij aan de Noorderzijde geslacht worden, de kant van zijn grote Rechterstoel.

Ten slotte: we hebben het nu over het **brandoffer** gehad. In Leviticus gaan nog meer soorten offers volgen, namelijk het graanoffer, het dankoffer, het zondoffer en het schuldoffer. Het brandoffer verschilt van deze offers in het feit dat het brandoffer **in zijn geheel** in vuur opging op het altaar. Zoals we gezien hebben staat dit symbool voor complete toewijding, gehoorzaamheid en nadering tot God. Dit offer wordt niet voor niets als eerste behandeld in Leviticus, want de belangrijkste functie van de verschillende offers is de **toewijding** en het **naderen** tot God. **Verzoening en heling** zijn daarbij onmisbare onderdelen, die we ook bij de andere offers weer zullen tegenkomen. Zonder verzoening en heling kunnen we immers niet ten volle voor de heilige en volmaakte God naderen.

Wat hebben we nu geleerd?

1. God roept mensen eerst **naderbij**, dan bouwt Hij een **relatie** met hen op en ten slotte geeft Hij hun zijn **aanwijzingen**
2. De **man is hoofd** en verantwoordelijke van het gezin naar God toe
3. Alleen het **volmaakte** kan bij God komen
4. **Handoplegging** maakt een lichamelijke een geestelijke verbinding en overdracht
5. Alleen als we ons **gewillig identificeren** met Yeshua's offer, is er **verzoening**
6. Het offer maakt ons **nederig** en geeft nieuwe **levenskracht**
7. **Martelaarschap** brengt doorbraken in de hemel
8. Als God komt en oordeelt, ligt alles **naakt en open** voor Hem
9. Vergeving bestaat niet zonder **besef en belijdenis van zonde**
10. **Herstel** van Gods Geest komt vaak in de volgorde: **lichaam – ziel – geest**
11. Pas na verzoening, reiniging en herstel, kunnen we compleet **tot God naderen**
12. Het **Brandoffer** staat voor de **complete toewijding en nadering** tot God

---

¹⁶ Job 26:7-14, 37:22, Psalm 48:1-6, 75:6-8, Ezech. 8, 9:2, etc.